

פרשת "תצווה"

פרשת השבוע – הצעה לשיחת מפקד

פרשת השבוע היא קטע מתוך חמשת חומשי התורה הנקרא בכל שבת (וראשיתו נקרא גם בימים שני וחמישי) במטרה להשלים מחזור קריאה שנתי של התורה כולה המתחיל לאחר שמחת תורה. השבת נקראת את פרשת "תצווה", הפרשה השמינית בספר שמות (פרק כ"ז פסוק כ' – פרק ל' פסוק י').

הפרשה שלנו ממשיכה לעסוק בהוראות בניית המשכן וכליו: המנורה, בגדי הכהנים ומזבח הקטורת. המנורה, אשר לימים נבחרה לסמלה הרשמי של מדינת ישראל, ביטאה בין השאר את חשיבות הרוח, החכמה, הדעת והשאיפה לשלום.

הפסוק הפותח את הפרשה עוסק בציווי להדליק נר במנורה: "וְאֵתָהּ תִּצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלָיךְ שָׁמֶן זֵית זָךְ כְּתִית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (פרק כ"ז פסוק כ'). המונח "**להעלות נר**" מעט משונה. היה יותר מובן אילו היה כתוב "**להדליק נר**". רש"י (רבי שלמה יצחקי, מגדולי פרשני המקרא) מסביר כי המונח נכתב בקפידה, שכן על הכהן לוודא שהוא "**מדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה**". על הכהן לוודא שהאש שהדליק במנורה נתפסה היטב בפתילה והלהבה בוערת כבר בכוחות עצמה.

באופן עמוק יותר, מילותיו של רש"י מתארות את התהליך שעובר כל ציבור או יחיד בעת בואו להדליק אור, לבנות בניין, פרטי או לאומי: בתחילה צריך "להדליק" את האש, מתוך עמל, יגיעה ועקשנות גדולים. אך המטרה היא ש"תהא שלהבת עולה מאליה", שהאש שנדלקה תבער באופן עוצמתי שתוכל לפעול בכוחות עצמה, ללא כל סיוע חיצוני.

המנורה שהייתה במשכן ולאחר מכן בבית המקדש הפיצה במשך מאות שנים אור של ערכי מוסר ושלום: "צִדְקָה צִדְקָה תִּרְדֹּף", "וְאֵהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ", "לֹא תַעֲשֶׂוּ עֹל בְּמִשְׁפָּט", היו רק חלק משלהבותיה. לאחר אלפיים שנות גלות ועיזבון, שבו ארצה חלוצים וחלוצות שביקשו להצית מחדש את אור המנורה. ההדלקה המחודשת לא הייתה פשוטה ובזכות גבורתם ודבקותם במשימה של רבים שפעלו ואף חירפו נפשם - השלהבת התחילה שוב לעלות מאליה, ברוח ובחומר.

מול האתגרים שמולם אנו מתמודדים במלחמתנו, אנו נדרשים לעוז רוח, לגבורה ולאורך נשימה. בלחימה העיקשת מול אויב אכזר - בכוחו של כל אחד ואחת להצית שלהבת שתמשיך להאיר את דרכנו עד לניצחון, "**עד שתהא שלהבת עולה מאליה**".

שבת שלום